

Елисавета Багряна
Експрес в пустинята

Върви, трещи, отнасяй ме безспир
посред пустинята, посред нощта
по този кът незнаен на земята,
ти, огнен змей, експрес космополитен!

Задъхани в железните ти прешлени,
ний, пътници от всички краища, тук,
откъснати от близки, от света,
живеем своите общи нощ и ден.

Каква приспивно сладка песен е
на колелата тракането мерно,
смешението на езиците,
на нациите и на расите.

И погледите се кръстосват, питат:
– Коя си? Кой си? Накъде? Отде?
Каква незначйна участ тук те гони?
Какво преследваш – хляб, жена, пари?

Фиордите на Скандинавия,
снегът и лесовете на Русия,
и замъците на Шотландия,
и на Америка небостъргачите,

и на Египет пирамидите,
и фабриките на Германия,
водите на Босфора и на Мармара,
и нашите долини хлебоносни –

неуловими, носталгични блянове,
които се излъчват от очите
и като топли пари замъгляват
прозорците на ресторант-вагона...

А вълн – безкрайност, нощ и ден пустиня,
пустиня сива, тъжна и безплодна,
без жилище, река, дърво, човек
и само вятър гони сухи тръни.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11752>]